

Z P R A V O D A J 6 / 2021

Městského výboru Komunistické strany Čech a Moravy v Havířově
X. ročník

Prohlášení KSČM k 100. výročí založení KSČ

Byl to „slavný den“, alespoň tak **16. květen 1921** okomentoval držitel Nobelovy ceny za literaturu a český básník Jaroslav Seifert. Stalo se tak díky etablování marxistické levice v Komunistickou stranu Československa a vymezení se proti umírněné sociální demokracii, jejíž vláda nepřinesla žádný viditelný posun v budování sociálních jistot a žádnou transformaci z kapitalistického světa do socialistického.

Komunistické a dělnické hnutí se tak ve svých počátcích muselo snažit o důsledně levicovou alternativu, aby se od ostatních stran odlišilo. **Tato politika radikální odlišnosti se v kapitalistickém světě uplatňovala a uplatňuje v komunistických stranách dodnes a bude se uplatňovat i v budoucnu.** V roce 1946 KSČ dokázala vyhrát volby a postupně v Československu prosazovat nový sociálně - ekonomický model – socialismus. Byl to výsledek velmi dobře promyšlené politiky, která se vyplatila. **KSČM dnes usiluje o vybudování socialismu a ne o jeho navracení.**

Dočasná porážka socialismu v roce 1989 s sebou nesla návrat kapitalistických rozporů, se kterými bojujeme jako KSČM dodnes. Převzali jsme v roce 1990 štafetu důsledné levice a myšlenek socialismu. **V historii KSČ je mnoho témat, ze kterých se musíme inspirovat, ale i poučit,** je ale důležité také myslet na to, že komunistické hnutí bylo v očích širší veřejnosti velmi výrazně očerněno.

KSČM je často podsouváno, že jako tradiční strana nemá dostatečný koaliční potenciál. Opak je pravdou. **Kroky, které KSČM udělala v posledních letech, na úrovni obcí, krajů i centra, vedly k uvědomění si, že i komunisté se mohou podílet úspěšně na veřejné moci a správě věcí veřejných.**

VV ÚV KSČM

Jak jsme to mohli dopustit

Začátkem letošního roku se na knižním trhu objevil dotisk knihy Roberta Šlachty „30 let pod přísahou“. Bývalý ředitel útvaru pro odhalování organizovaného zločinu v knize popisuje naprosto věrně a bez zábrán, jak organizovaný zločin, zejména v majetkové sféře, prosakuje do nejvyšších pater politiky. Majetní podnikatelé, lobisté, jsou schopni ovlivnit i ta nejzásadnější politická rozhodnutí. Umí si zkorumpovat policii i složky politického aparátu, tak jak jim to vyhovuje.

Pronikáním organizovaného zločinu do řízení státu, obdobně jako u nás, zakotvilo i na Slovensku. Tam došlo k tragickému vyústění vraždou mladého novináře Kuciaka a jeho snoubenky. Případ ztvárnil podle knihy Arpáda Soltésze slovenský scenárista a režisér [Mariana Čengel Solčanská](#) a [Rudolf Biermann](#) ve filmu SVIŇA. Začátkem letošního roku jsme ho mohli vidět i na obrazovkách České televize. I tady jsou srozumitelně popsány mechanismy, jak vládní činitelé jsou loutkami na provázcích, za které potahuje někdo, kdo na to má. Obyčejný člověk posmutní nad tragickým koncem ambiciózního novináře a jeho snoubenky, možná si zajde jednou zakřičet na náměstí, a to je všechno.

Pozoruhodný je však závěr filmu. Zarmoucení kolegové zavražděného novináře nemohou najít slov. Vstane však šéfredaktorka a zakřičí: „jak jsme to mohli připustit!“. A to je poučením pro nás všechny. **Jsme spoluviníky toho, že naše společnost je ovládaná a řízená jinak, než jsme to předpokládali, když jsme šli k volebním urnám.**

Už zase se rozvíjí volební kampaň a politické strany slibují možné i nemožné jen proto, aby vypadaly dobře. Je neštěstím, že znovu a znovu zklamaný volič dá svůj volební hlas někomu, kdo se objeví nově, s tím, že on bude ten jiný, než ti ostatní. A voliči jsou schopni přehlédnout vizáž, sklon k neřesti i slabostem, hlavně, že je to někdo jiný.

Komunisté nekradou, nejsou zapleteni do korupčních afér a proto jsou nenáviděni jak novými tak i starými pravicovými stranami. A to vše za podpory sdělovacích prostředků hlavního proudu.

Za několik málo měsíců půjdeme opět k volbám. Mějme to na paměti, opravdu to berme vážně. Koho si zvolíme, v takové společnosti budeme žít. Vezměme si k srdci, abychom to nebyli my, kdo připustí všechna další svinstva. Ten nový, jiný je hladový po moci a penězích. Kolik jsme jich již za těch 30 let zažili?

JUDr. Bronislav Bujok

Kdo chce řídit, musí znát.

Žijeme v době, kdy v podstatě celý svět řeší jeden z nejvážnějších problémů lidstva a ten se jmenuje pandemie. Dopady na lidstvo jsou srovnatelné s dopady světových válek.

V krizi se pozná charakter jedinců, ale i společnosti jako celku. Jsem optimistou a mým celoživotním heslem je, že všechny problémy mají řešení, jen musí být přijatá správná opatření. Nepochybně se blíží doba, kdy vyřešíme vítězně boj s pandemií. Zodpovědný občan, vedoucí pracovník, politik, neřku-li ministr, či předseda vlády, musí mít již dnes program, co udělá proto, aby se společnost co nejdříve vypořádala s následky pandemie. Bude to těžká doba, ale o to více bude záležet na tom, aby společnost si vybrala ze svého středu lidi znalé, neboť jedno z řešení jsou nadcházející volby.

Vzpomínám si na slova pana Havla, který před více jak 30ti léty nám sděloval, že moc ve státě ležela na zemi a stačilo ji jen zvednout. Škoda, že tudy nekráčeli lidé znalí a zodpovědní vůči občanům této země. Jako první tam byli ti, kteří dlouhodobě byli připravováni na to, jak se zmocnit politické moci, která jim umožní uskutečnit majetkový převrat. K nim se přidali zneuznalí umělci, radikální studenti, čekatelé na funkce v hospodářské sféře a v neposlední řadě lidé, kteří věřili, že dojde k nápravě chyb, které oni ve svém okolí viděli a nebyli je dosud schopni odstranit. Mark Twain k tomu velmi trefně říká, že je mnohem snazší lidi oklamat, než je přesvědčit o tom, že byli oklamáni. V nastalém politickém kvasu byli ti, kteří to snad mysleli dobře, velmi rychle tou agresivnější skupinou odstraněni, neboť už v té době bylo „málo zelí a moc slimáků“, tak museli jít z kola ven. Osvědčení kádří pod taktovkou Klause, Dlouhého a tak podobně, měli volnou ruku. Kuponová privatizace dílo zkázy dokončila.

Oblíbenec Klause Kožený byl nám představován jako člověk znalý, ale již tenkrát mnozí z nás věděli, že je všeho schopný. A pan Klaus? Dnes ztrácí své příznivce a tak nám radí, jak máme bojovat s pandemií, nebo-li dle jeho slov s „chřípečkou“. Doufám, že ho dnes už skoro nikdo nebere vážně.

Proč o tom dnes píšete, ptají se dnes mnozí. Je to proto, že po neúspěšných podzimních volbách, dle mého názoru, je třeba některým oživit paměť a těm mladým říci pravdu, neboť to jsme povinni udělat. Od roku 1989 jsme absolvovali různých voleb nepočítaně. Byly to volby prezidentské, parlamentní, krajské, obecní, ale i jiné. Všechny byly označené jako demokratické. Dalo by se očekávat, že jejich výsledkem bude vůle lidu. Je tomu tak opravdu? **Jsem přesvědčen o tom, že lidé chtějí, aby je reprezentovali lidé znalí, kteří budou pracovat pro blaho prostých lidí a nebudou zneužívat své postavení ke svému obohacování, či obohacování rodinných klanů nebo partajních členů.** Vzpomeňte si na to, kolik za tu dobu bylo zdefraudováno peněz volenými funkcionáři. Nehledě na to, že jejich postih byl zcela výjimečný a ve většině případů byli našimi soudy osvobozeni.

Patřil jsem k těm voličům, kteří u každých voleb očekávali, že vůle lidu bude naplněná. Nestalo se tak ani u posledních voleb do krajů a bohužel nic nenasvědčuje tomu, že podzimní volby budou jiné a že masmédia, která si koupila oligarchie a zahraniční vlastníci, opět neovládnu myšlení voličů, kteří se přizpůsobili k tomu, že k volbám pak většina voličů přistupuje emocionálně. Tato media nám opět doporučí ty, kteří mají jediný program, totiž dostat se k dobře placeným postům. A to dokonce nikoliv k jednomu, ale hned k několika, neboť jeden je pro ně již málo přínosný. Ruku na srdce - znají vůbec voliči avizovaný program stran, které volí? Dokonce někteří otevřeně říkají, že je ani nepotřebují znát, neboť po volbách si stejně udělají koalici nikoliv podle volebních programů a jejich příbuznosti, ale podle osobních zájmů zvolených kandidátů.

Poslední volby do krajů nasvědčují tomu, že tak skutečně je. Ale kde je tedy zodpovědnost nás voličů, když nejsme schopni přinutit námi zvolené kandidáty, aby dodrželi svůj volební program.

Často slyším, že není koho volit, neboť jsou všichni stejní. Dle mého názoru je to jen pouhá výmluva a ospravedlňování sama sebe. **Zvlášť mne to překvapuje, že i v našem kraji, který tvoří lidé, kteří z velké části poctivě a tvrdě pracovali v dolech, hutích, v těžkém průmyslu a jejichž práce byla v minulosti i finančně oceňována. Tito lidé majetkovým převratem v roce 1989 přišli o mnoho. Podle výsledků posledních voleb však i tito lidé volili ty, kteří tuto republiku rozkradli. Oni přece musí vědět, že ti, kteří přišli k ohromným majetkům rozkrádáním, se jich nevzdají a budou dále rozkrádat, co ještě zbylo.**

V těchto dnech jsme svědky likvidace posledních dolů na černé uhlí, které poskytovaly živobytí občanům této země. Dokonce je velmi nejistá i budoucnost jednoho z největších zaměstnavatelů v kraji a to bývalé Hutě Klementa Gottwalda, dnes firma Liberty. Již před 30ti léty členové KSČM upozorňovali na to, že nástupem kapitalismu nutně dojde k útlumu hornictví a že pro tento kraj se musí okamžitě řešit restrukturalizace a vytvářet nové pracovní příležitosti. Byli jsme však takovými „všeznáky“ jako Dlouhým, Klausem, zesměšňováni. Prý všechno vyřeší trh. Naše dobře míněné rady a konkrétní řešení s uvedením příkladů třeba z Francie, kde již útlum řešili, nebyly brány na zřetel. Byla to KSČM, která prosadila ve Sněmovně alespoň částečnou nápravu chyb zrušením první důchodové kategorie horníkům v roce 1992. Na to všechno jsme zapomněli? Jak si jinak vysvětlit to, že i bývalí horníci či rodinní příslušníci volí ty, kteří způsobili majetkový převrat, na který oni doplatili nejvíce. Dnes mají největší výdělky bankovní úředníci, advokáti, politici apod.

Mnozí dnes již ví, že byli oklamáni, ale stále si to nechtějí připustit. Jak jinak si lze vysvětlit, že všechny volby od roku 1990 skončily fiaskem. Není to snad tím, že voliči pojali volby jako pokus – omyl? **V nastávajících volbách však již nemáme nárok na omyl.** Uvědomují si to občané?

„Samisdator“

60 let od největšího neštěstí na Dole Dukla

Dne 7. července 2021 uplyne 60 let, co došlo na Dole Dukla k největšímu neštěstí, při kterém zahynulo 108 horníků.

Ve středu 7. 7. 2021 v 10.00 hod. se bude konat pietní akt u památníku, který je nově umístěn na hřbitově v Havířově – Šumbarku.

Čest jejich památce

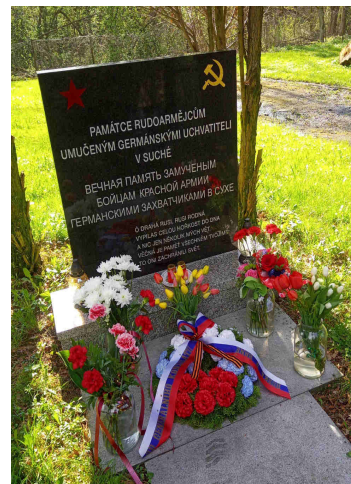
Pietní akty k osvobození v Havířově

Tradiční vzpomínkový pietní akt u hrobu sovětských válečných zajatců, pořádaný MěV KSČM, proběhl letos na hřbitově v Suché v pondělí 3. května 2021 v den, kdy bylo osvobozeno území Havířova.

Museli jsme upustit od již tradičních projevů. Zástupci Městského výboru KSČM i základních organizací, zástupci klubu zastupitelů za KSČM, členové Česko –

Ruské společnosti a Levicového klubu žen, položili květiny a připomenuli si důležité okamžiky a události bojů o svobodu – Ostravsko-Opavské operace, osvobození Ostravy - dne 30. dubna 1945 a následující osvobozování dalšího území Karvinska a Těšínska.

V letošním roce se přišel společně s námi poklonit i generální konzul Ruska Alexander Alexandrovič Kalačev, který k památníku položil i věnec. Generální konzul nám poděkoval za péči, kterou věnujeme této památce. Jistě byl potěšen, že jsme odmítli službu tlumočnice.

Položili jsme také květiny k památníku před kostelem svaté Anny dne 30. 4. 2021 u příležitosti Ostravsko – opavské operace.

U příležitosti osvobození jsme pamatovali na všechna pietní místa, která na našem území máme: na Šumbarském hřbitově u Pomníku obětem 2. světové války, na hřbitově v Prostřední Suché u Památníku obětem první a druhé světové války, u Pomníku obětem hitlerovského fašismu, u Pomníku obětem koncentračních táborů a Pomníku s hroby sovětských válečných zajatců, u pamětního kamene padlým

rudoarmějcům v zahradě u bývalého národního výboru v Suché, v Životicích u Památníku životické tragédie a v Bludovicích u Památníku padlým v 1. světové válce v areálu Základní školy Selská i u nově instalovaného památníku na přechod Ludvíka Svobody do Polska, umístěného u vlakového nádraží v Havířově.

Všechny tyto akt byly omezeny pandemií, proto došlo pouze k položení květin bez hromadné účasti.

Děkujeme.

Danuše Holeksová

foto: Karel Žák

LIDICE

Každý národ má ve svých dějinách data, která se vzpomínají se smutkem, ale přesto nesmějí být zapomenuta. V našem kalendáři je to den 10. červen 1942, datum, které navždy změnilo život české obce Lidice.

Tato nevelká vesnice blízko Kladna měla v tuto dobu za sebou víc než šest set let existence, žilo v ní kolem pěti set pracovitých, spokojených obyvatel. Po atentátu, při kterém byl smrtelně raněn a na jehož následky zemřel Reinhard Heydrich, bylo rozhodnuto, že český národ musí být příkladně potrestán. A stalo se tak s příkladnou německou krutostí a důsledností. Na návrh K.H.Franka byly jako oběť této pomsty vybrány právě Lidice.

Navečer 9. června 1942 obklíčily obec jednotky SS a německé policie. Druhý den byli všichni muži (nejstaršímu bylo 84, nejmladšímu 14 let) postříleni, ženy byly převezeny do koncentračního tábora v Ravensbrücku, děti, až na několik „vhodných“ k převychování, byly povražděny v polském Helmu. Po válce se podařilo najít a do vlasti vrátit jen 17 ze zavlčených dětí.

Tento zločin, kterým se nacisté velice chlubili, pobouřil celý svět. Představy, že Lidice budou navždy vymazány z mapy a zapomenuty, se nesplnily, právě naopak :

Města a obce v mnoha zemích (Mexiko, Brazílie, USA , Austrálie) se na protest přejmenovaly na Lidice, jméno dostávaly i právě narozené děti, vzniklo i hnutí „ Lidice budou žít “ atd.

Hned po osvobození v roce 1945 bylo místo původní obce pietně upraveno a prohlášeno národní kulturní památkou.

Je zde vybudováno působivé muzeum s celoroční expozicí, která tuto tragédii připomíná. Jistě každý návštěvník s dojetím stojí u památníku 82 zavražděných dětí – sousoší sochařky Marie Chytilové. Známy je také krásný růžový sad, ve kterém rostou a kvetou růže z mnoha zemí světa. Ročně sem přijíždějí návštěvníci z naší vlasti i ze zahraničí.

Nejen Lidice, také další obce (Ležáky, Javoříčko, Ploština, Prlov a jiné) zůstanou navždy pomníkem nesmyslné krutosti fašismu a nacismu.

Je důležité připomínat tyto smutné události hlavně naší mládeži, která často dostává zkreslené nepravdivé informace. A měli by si je v paměti osvěžit naši politici, kteří v současnosti stále horlivěji usilují o přátelství a spolupráci se sudetskými Němci.

Marie Kročková

ŽIVOTICE – SLEZSKÉ LIDICE

V sobotu 7. srpna se jako každý rok v 10 hod. koná pietní akt v Havířově - Životicích.

Přijďte se poklonit památce našich zavražděných občanů.

24. červen 1942 - den, kdy byly vypáleny Ležáky

Čtrnáct dní po tragédii v Lidicích byla v důsledku heydrichiády „potrestána“ také malá osada Ležáky.

Byla to odplata za to, že se zde ukrývala vysílačka Libuše parašutistické skupiny Silver A, která se zúčastnila atentátu na Heydricha.

Osadu tvořilo 8 domů, které Němci vyrabovali,

zapálili a vše srovnali se zemí. Všechny 33 obyvatel nad 15 let bylo zastřeleno. Děti prošly tříděním. Pouze dvě z nich byly dány do převýchovy k poněmčení, zbylých 25 bylo patrně usmrceno v plynové komoře v Chelmu.

Ležáky byly dosti dlouho ve stínu tragédie Lidic, osada nebyla nikdy obnovena. V současnosti o pietně upravené místo pečuje Lidické muzeum, byl zde vybudován pomník, např. letos byl opraven dřevěný kříž s trnovou korunou a tak se i toto místo stalo památkou odboje českého lidu proti nacismu, kde se každoročně koná pietní akt.

77 let od Litevských Lidic.

Před 77 lety, 3. června 1944, zavraždili nacisté v litevské obci Pirčiupiai 119 lidí včetně 49 dětí mladších 16 let. Jednalo se o „odvetu“ za útok sovětských partyzánů z okolních lesů. Vesnice Pirčiupiai, z ruštiny dříve přepisována jako Pirčjupis, byla srovnána se zemí.

Na připomínku události zde byl v roce 1960 vztyčen památník Matka z Pirčiupiai. Litevský masakr ale nebyl jediným případem podobné kolektivní odvety, kterou spáchaly německé jednotky během 2. světové války. Z českých dějin jsou známé vypálené vesnice Lidice a Ležáky v roce 1942, ve Francii vyhladili němečtí okupanti vesnice Oradour - sur - Glane (642 mrtvých), Tulle, Aseq, Maillé, Robert - Espagne či Clermont - en - Argonne a v Polsku obce Michniów, Wanaty, nebo Krasowo - Czystki.

Německé jednotky zmasakrovaly v prosinci 1943 více než 1300 mužů z řeckého městečka Kalavryta, v červnu 1944 pak vyvraždily v řecké obci Distomo 218 lidí včetně 20 dětí do pěti let. V srpnu 1944 bylo také zabito všech 560 obyvatel toskánské vesnice Sant' Anna di Stazzema a 770 lidí z italské obce Marzabotto, což byl nejhorší masakr civilistů nacisty v západní Evropě.

Němci srovnali se zemí např. i ukrajinskou vesnici Kortelisy a na 400 dalších ukrajinských vsí a měst, nizozemskou obec Putten, srbská městečka Kragujevac a Kraljevo, slovinskou obec Dražgoše nebo norskou vesnici Telavag...

Foto: Památník Matka z Pirčiupiai

NIC NESMÍ BÝT ZAPOMENUTO!

NIKDO NESMÍ BÝT ZAPOMENUT!

Tomas Candulas

Pochybnosti tady byly od začátku.

Američané neosvobodili Plzeň. Američané ji chtěli srovnat se zemí.

30. 4. 1945 americké jednotky dosáhly Chebu, Aše, potom směřovaly do Stříbra, Klatov, Domažlic... Pražské povstání proti německým okupantům 5. 5. 1945 působilo velmi rychle i mimo Prahu. Ve stejný den v Plzni české síly získaly silné pozice. Němečtí starostové Wild a Sturm byli zajištěni našimi vlastenci.

Dne 6.5.1945 v 9 hodin ráno vstoupil do Plzně americký vojenský oddíl »B« 16. pancéřové divize pod velením plukovníka Nobleho. Ten měl nařízeno zastavit se na předměstí Plzně, ale viděl příležitost, rozkázal svému oddílu, aby obsadil Plzeň. (Archiv JNV Plzeň, -7-1. plk. Noble).

Revoluční národní výbor v Plzni zveřejnil 6. 5. 1945 výzvu »Na pomoc bojující Praze«. Občané Plzně na výzvu reagovali bleskově. Velení USA bylo z české strany požádáno o zapůjčení automobilů pro přepravu dobrovolníků do Prahy a také o některé zbraně. Velení americké armády nejenže takovou žádost odmítlo, ale odjezd dobrovolníků na pomoc Praze zakázalo.

Ukazovalo se, že zájmy USA jsou jiné než českých občanů bojovníků proti německým okupantům. Počínání Američanů v Plzni bylo podivné a vedlo k narůstání pochybností, o co jim vlastně jde. Po příchodu vojenských jednotek USA do Plzně zrušilo jejich velení Revoluční národní výbor v Plzni. Občané Plzně velmi tvrdě tento čin kritizovali a neuznali jej. Američané museli nakonec ustoupit, ale jejich počínání se nezměnilo.

Všimněme si některých kroků, které americké vojenské velení v Plzni nařídilo a realizovalo:

Jen americký velitel má právo určovat strukturu města Plzně.

- Ulice musí být vyklizeny, obyvatelé mohou do ulic jen v rozsahu dvou hodin za den.
- Bylo zakázáno vydávat a rozšiřovat české noviny a české informační letáky.
- Američané plzeňským bojovníkům proti německému fašismu zabavili vysílačky, zbraně, fotoaparáty, a dokonce zabavili i zbraně československým důstojníkům a policistům.
- Veškerá písemná povolení, žádosti, stížnosti, prostě veškeré písemnosti musely být napsány v českém i anglickém jazyce.
- Americké velení neustále opakovalo a kontrolovalo své nařízení, že německým důstojníkům se nesmí nic stát, protože jsou pod americkou kontrolou.
- Občané Plzně se mohli vzdalovat z města jen do vzdálenosti šesti kilometrů...

Americké velení zakazovalo činnost Národních výborů jako orgánů nové lidové moci. To omezovalo naši suverenitu a poškozovalo plnění Košického vládního programu, který byl schválen 5. 4. 1945.

Americké pojetí svobody prozrazoval také politický obsah vyhlášky amerického velitelství ve Strakoniciích ze dne 9. 5. 1945 (č.j. 6684): Okresní hejtmani »budou provádět všechna nařízení amerického vojska a to do té doby, dokud nová česká vláda nebude uznána vládou USA...«. Přitom vláda ČSR byla v Košicích 5. 4. 1945 uznána všemi antifašistickými velmocemi a dalšími zeměmi.

Americké bombardování Plzně

Tento nepřátelský akt nesmí být nikdy zapomenut. Tak to diktují fakta a historická pravda. Americkému velkokapitálu šlo hlavně o zničení významného centra naší ekonomiky Škodových závodů v Plzni a v dané oblasti.

Fašistické Německo v březnu 1939 tyto závody zabralo a využívalo je pro svůj válečný zbrojní program, a to až do konce války v roce 1945. 17. – 18. 4. 1945, čtrnáct dnů po přijetí Košického vládního programu, americký velkokapitál, vojáci a zbrojaři vedení vztekem a nervozitou z toho, že uvedené centrum naší ekonomiky nebudou ovládat, přistoupili ke zničení závodů v Plzni.

25. 4. 1945 se uskutečnilo poslední masové bombardování Škodovky. Bylo to současně poslední bombardování v Evropě. 500 bombardérů USA svrhlo na uvedený závod 5000 tříštivých, fosforových a zápalných bomb. 29 objektů Škodovky bylo totálně zničeno, 21 těžce poškozeno nebyl elektrický proud, komunikační a celková infrastruktura byla zničena.

Americký zločin – bombardování Plzně – neměl žádný strategický význam z hlediska dokončování válečné porážky fašistického Německa. Byl to cílený nepřátelský záměr proti nové osvobozené Československé republice. Američanům šlo o rozbití průmyslové a ekonomické základny ČSR. Bylo zabito 624 Čechů, 453 jich bylo zraněno. Američané zničili 505 budov, seřadovací nádraží a další objekty.

Americký generál Patton, když si prohlížel ruiny Škodovky, prohlásil: »Dobrá práce, jsem spokojený!«

Tajemství čtvrté brány. V této části zničené Škodovky »pracovaly« dva týmy Američanů ze strategické rozvědky. Zajímaly je výrobní a technologické plány. Prototypy nových německých zbraní, které nebyly použity na frontách. Hledaly archiv závodu, ale ten byl zničen při americkém bombardování. Části archivu a plánů v některých výrobních nám však přesto Američané ukradli. Náhradní válečný německý archiv nových zbraní a komponentů se ale Američanům nepodařilo odcizit.

22. července 1945 se skupina Američanů převlečených do uniforem důstojníků československé armády zmocnila československých odborníků na odstředivé lití dělových hlavní a unesla je do Mnichova. Americký lup ve Škodovce mohl být ještě větší. Naši vlastenci a nové bezpečnostní orgány ČSR tomu zabraňovali.

Pohled do jednoho policejního hlášení:

Pod č.j. 400 pres./1945 bylo uváděno mj. toto: »Po obsazení Plzně americkou armádou vznikla řada nesnází, které se postupem času vyvinuly v problémy. Vojáci obsazují samovolně opuštěné byty bez ohledu na jejich zajištění, vnikají do nich i násilím... na otevřených táborech německého vojska v okolí Ejovic naskýtá se týž obraz. Zde byly národnímu hospodářství způsobeny milionové škody, hlavně na motorových vozidlech, na kterých se přijela vzdát německá armáda, ustupující od Prahy. Američané velkou část vozidel zničili.«

A pokračuje se dále: U Ejovic Američané zničili velké zásoby prádla a potravin. Za starou hrnčírnou v Plzni do obrovské jámy svážela americká nákladní auta velké zásoby potravin, konzerv, nábytku, to polévali benzínem a zapalovali...

V Chebu zničili Američané velké sklady látek, psacích strojů, radiopřijímačů, konzerv a automobilů...

V Kraslicích zničili vojáci USA sklady hudebních nástrojů.

Na zámku Pozorka u Kladruha bylo velké skladiště hlídáno československými hlídkami. Američané hrozící zbraněmi naše hlídky vytlačili, skladiště polili benzínem a zapálili.

Z Aše bylo do Mnichova uneseno pět odborníků na výrobu technického porcelánu.

Z tachovského muzea zmizely cenné památky – olejomalby, staré zbraně vykládané stříbrem. S tím vším zmizel také major armády USA Hoover.

Ve Stodě se americké vojenské velitelství zmocnilo násilím 40 vagonů látek, zabavených Němcům, tyto zásoby Američané spálili.

Národní výbor v Chebu 14. 5. 1945 oznámil, že americké vojenské velitelství nařídilo odvézt 45 vagonů obilí do Německa...

Fakta a některé údaje jsou použity z textů K. Bartošky a K. Pichlíka »Pokus o hospodářskou kolonizaci ČSR«, Praha 1969, str 11 a další.

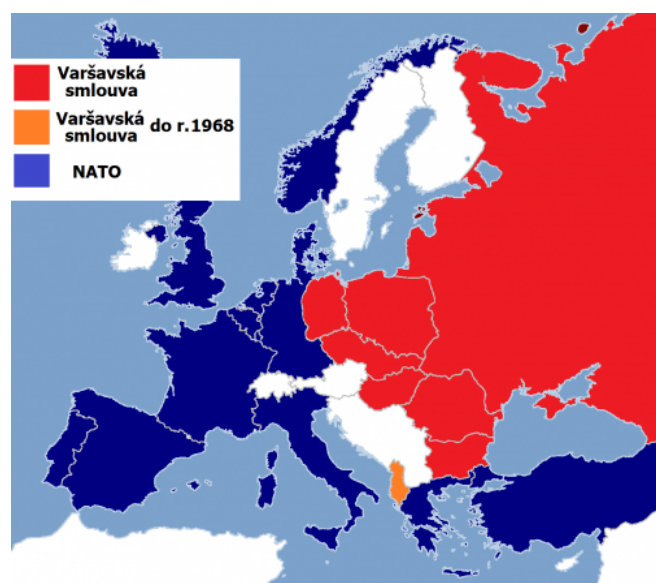
Z historie:

Vznik Varšavské smlouvy - Obranná síla socialistických zemí

14. května 1955 byla ve Varšavě podepsána osmi evropskými socialistickými státy Smlouva o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci. Zrodila se první obranná organizace v dějinách socialistických zemí.

Socialistické země, jak je známo, nesledovaly založením Varšavské smlouvy rozdělení světa na vojenské bloky. Již po skončení 2. světové války vynakládaly značné úsilí na vytvoření systému kolektivní bezpečnosti v Evropě za účasti všech jejích států bez ohledu na společenské a státní zřízení s cílem zajistit mír a rozvíjet přátelské vztahy mezi národy.

Varšavská smlouva byla vytvořena šest let po založení Severoatlantického paktu NATO. Její vznik byl odpovědí na skutečnost, že v důsledku expanzionistické politiky imperialismu proti zemím socialistického společenství se výrazně zhoršila mezinárodní situace, k čemuž především přispělo začlenění Německé spolkové republiky do NATO. Založení Varšavské smlouvy bylo bezprostřední odpovědí na nebezpečné záměry světového imperialismu v čele s USA o násilnou revizi poměrů v Evropě. Bylo zřejmé, že proti silám sjednoceným v NATO a dalších blocích, musí stát jejich společná internacionální vojenskopolitická síla.

Varšavskou smlouvou byla vytvořena mezinárodní obranná vojenskopolitická organizace rovnoprávných, svrchovaných a nezávislých socialistických států, která se zásadně odlišovala od všech existujících imperialistických vojenskopolitických bloků. S odstupem času můžeme právem konstatovat, že její zrod byl včasným a prozíravým krokem, neboť znamenal vytvoření pevného internacionálního svazku a spolehlivého štítu socialismu a nepřekonatelnou překážku pro agresivní snahy imperialismu.

Pro Československo mělo uzavření Varšavské smlouvy nedožrnný vojenskopolitický význam. Členstvím v ní získalo poprvé v historii skutečné záruky pro zabezpečení nejen svrchovanosti a

nedotknutelnosti svých státních hranic, ale i pro socialistickou výstavbu a mírový život pracujících. Zároveň se tím upevnilo i naše mezinárodní postavení v Evropě i ve světě.

Poznámka redakce: Se zrušením Varšavské smlouvy souhlasil Gorbačov s podmínkou, že nejde k rozšíření paktu NATO směrem na východ.

Tomas Candulas
předseda tiskové komise

Otto Von Bismarck: Síla Ruska může být podkopána jenom jeho oddělením od Ukrajiny

(Stále platí?)

V roce 1848 prohlásil jeden z největších světových stratégů své doby německý kancléř Bismarck.

Cituji:

„Pokud bude chtít někdo porazit Rusko, musí nejdříve od něho odtrhnout Ukrajinu a dále proti němu poštvat ostatní slovanské národy, protože pouze Slované jsou rasa, která je schopna zničit sama sebe. S jejich pomocí bude možné Rusko porazit. Po jeho porážce zůstanou tyto slovanské národy bez ochrany a bude jednoduché je zlikvidovat.

Síla Ruska může být podkopána jenom jeho oddělením od Ukrajiny. Je třeba Ukrajinu nejen oddělit, ale také ji postavit proti Rusku, národ rozdělit na dvě části a pak se jenom dívat, jak bratr zabíjí bratra.

Proto musíme najít a vychovat zrádce z prostředí ukrajinské nacionalistické elity a s jejich pomocí zvrátit situaci až do stadia, kdy budou Ukrajinci nenávidět vše ruské. Všechno ostatní je jen otázka času!“

Konec citace.

Zdá se, že jeho slova teprve nyní docházejí naplnění. A je to tak, zničíme se sami.

Otto Von Bismarck

21. červen 1941 - napadení SSSR Německem

Pod názvem Operace Barbarossa byla otevřena východní fronta 2. světové války. Byla to promyšlená vyhlazovací válka proti slovanskému obyvatelstvu. Hlavním cílem bylo zničit bolševický režim a získat „životní prostor“ pro Němce.

V průběhu operace Barbarossa a v dalším průběhu války zajaly německé jednotky 3,5 milionu sovětských válečných zajatců, kterým se nedostalo ochrany podle Ženevských konvencí. Většina z nich v zajetí zemřela na nelidské zacházení a také hladem.

Počáteční úspěchy německé armády ale brzy skončily, „blesková válka“ opravdu nevyšla.

Pokračující boje a události známe pod pojmem Velká vlastenecká válka.

Vrat'me se do roku 1989

Pokud se to někomu zdá neuvěřitelné, tak autor si nevymyslel ani špetku - vše je pravda...

Je vidět, že tahle dovednost převlékání kabátů vynáší - pokud se převléknete včas a do toho správného...

Představte si, že máme stroj času a posuneme se o 30 let zpět - do roku 1989:

U pomníku maršála Koněva se schází vedení KSČ a její členové: Pavel Telička, člen KSČ, - budoucí europoslanec a eurocokoliv, hlavně že to vynáší...

Petr Pavel, člen KSČ, přísahající nejen věrnost KSČ, ale i věrnost ČSA a vojskům Varšavské smlouvy, - budoucí kádrová rezerva, budoucí generál a dnes zuřivý antikomunista...

Tomáš Zima, člen KSČ, - budoucí rektor Univerzity Karlovy...

Mikuláš Bek, člen KSČ, - budoucí rektor Masarykovy univerzity a senátor za ODS...

Petr Dvořák, člen KSČ, - budoucí ředitel dezinformační České televize, na kterou nesmí ani Finanční úřad...

Vladimír Dlouhý, člen KSČ, - odskočil si ze studií na univerzitě v Lovani - tam přece mohl studovat každý, ne?..., ale moc se nezdržel, přemýšlel o rozdílu mezi naftou a oleji.

Jaromír Štětina, člen KSČ, agent ukrajinské SBU, agent STB s krycím jménem Plavec, - budoucí europoslanec, dnes velký antikomunista a rusobijec.

... a také soudružka Šabatová, soudruzi Dobrovský, Uhl, Pitthart, Rychetský, Jičínský, Kalousek ...

A tak by se dalo pokračovat - my dříve narození si tyhle převlékače kabátů velice dobře pamatujeme ...

A jsme již zpět - v roce 2020... - A STÁLE titíž lidé nadále řídí tenhle cirkus...

ROZESÍLEJTE MEZI SVÉ PŘÁTELE, ABY SE NEZAPOMNĚLO NA TYTO OBĚTAVÉ SOUDRUHY...

Mezinárodní den životního prostředí

Letos uplynulo už 49 let od vyhlášení tohoto dne. Stalo se tak v roce 1972 na Valném shromáždění OSN, které zasedalo ve Stockholmu. Oficiálně se Den konal až o dva roky později.

Cílem je upozornit na nutnost ochrany životního prostředí, ve kterém žijeme. Každý rok je určeno jedno hlavní téma. 5. červen je tedy již téměř 50 let připomínkou, že lidé jsou úzce spjati s přírodou a že její ničení, které stále více pozorujeme, nás připravuje nejen o její krásy, živočichy, rostliny, ale hlavně o čerstvý zdravý vzduch, čistou vodu, úrodnou půdu, zdravou výživu.

Je opravdu těžké pochopit, proč si člověk sám, jak se říká, podřezává větev, na které sedí!

Den otců

Svátek na počest otců oslavuje otcovství, vztahy rodiče k dětem i roli otce ve společnosti.

Tradici založila Američanka Smart Doddová. Chtěla tak poděkovat svému otci, ocenit jeho úsilí. Po smrti manželky se staral o pět dětí, které řádně vychoval.

První oslava svátku se konala v den jeho narozenin 19. 6. 1910 a byla to spíše soukromá slavnost. Ale popularita tohoto dne rostla velmi rychle a brzy se svátek začal slavit v mnoha dalších zemích.

Pevné datum nebylo stanoveno a tak se někde váže k oslavám svatého Josefa 19. března, ve Finsku je to v listopadu zároveň s Dnem mužů, jinde se zachovalo původní datum - červen.

V roce 1966 se stala oficiálním Dnem otců třetí červnová neděle. U nás se tento den zatím slaví spíše ojediněle, ale stále více se šíří myšlenka, že tátové si tento svátek zaslouží stejně jako maminky v květnu.

Marie

VÝHODY ZELENÉHO TEPLA OD VEOLIE

- Do pěti let snížení uhlíkové stopy o 80 %
- Teplárna mimo centra měst Havířov a Karviná
- Dlouhodobě stabilní cena tepla díky multi-palivovému zdroji
- Energetické využití tuhých alternativních paliv v souladu s cíli Evropské unie koncepce oběhového hospodářství. Řešení navíc pomáhá Havířovu a Karviné splnit legislativní povinnost smysluplného využití komunálních odpadů
- Udržení zaměstnanosti v regionu

Na co vzpomeneme v červnu a připomeneme si:

1. 6.	Mezinárodní den dětí - MDD	od roku 1954
3. 6.	Vyšlo 1. číslo Haló novin	1991
3. 6.	František Skřoup – autor české hymny	1801
5. 6.	Světový den životního prostředí	1972
10. 6.	Vyhlazení Lidic	1942
14. 6.	Světový den dárců krve	
21. 6.	Poprava 27 českých pánů, vůdců Stavovského povstání	1621
21. 6.	Napadení Sovětského svazu Německem	1941
24. 6.	Vyhlazení Ležáků	1942
27. 6.	Den politických vězňů	

Pro zasmání:

Vydává MěV KSČM Havířov – určeno členům KSČM a sympatizujícím občanům
Telefon: 596 436 357, E-mail: mv.havirov@kscm.cz, www.kscmhavirov.cz
uzávěrka příštího čísla 28. 7. 2021 – 7 - 8 . číslo vyjde 4. 8. 2021
*** NEPRODEJNÉ***